

เพลี้ยแป้ง (Mealybugs)

รูปร่าง

ตัวเต็มวัยอ้วนสั้น ตัวผู้จะเล็กกว่าตัวเมีย มีผงคล้ายผงแป้งปกคลุมลำตัว มีหลายชนิดแบ่งตามสี ได้แก่ สีเหลือง สีชมพู สีเขียว สีเทา วางไข่เป็นกลุ่ม ๆ ละ 100 - 200 ฟอง บนผล กิ่ง และใบ ซึ่งสามารถวางไข่ได้ 600 - 800 ฟอง ในเวลา 14 วัน ตัวอ่อนมีสีเหลืองและไม่มีผงสีขาว ในช่วงที่พืชอาหารไม่สมบูรณ์เพลี้ยแป้งจะอาศัยอยู่กับวัชพืช โดยมีมดซึ่งอาศัยกินสิ่งขับถ่ายของเพลี้ยแป้งเป็นพาหะนำไป

ลักษณะอาการ

เพลี้ยแป้งจะอยู่รวมกันเป็นกลุ่ม ตัวอ่อนและตัวเต็มวัยจะดูดกินน้ำเลี้ยงบนผล ใบ ตา และดอก ทำให้เกิดอาการซีดเหลือง ถ้าเพลี้ยแป้งทำลายผลอ่อนจะทำให้ผลไม่เจริญเติบโต ถ้าเป็นผลใหญ่ถึงแม้จะไม่ทำลายให้เนื้อเสียหายแต่จะทำให้คุณภาพลดลง นอกจากนี้เพลี้ยแป้งจะขับถ่ายมูลน้ำตาลเป็นเหตุให้ราดำเข้าทำลายซ้ำ ทำให้มองเห็นเป็นผงสีดำสลับกับสีขาวของเพลี้ยแป้ง

การป้องกันกำจัด

****ศัตรูธรรมชาติของเพลี้ยแป้ง ได้แก่ แมลงช้างปีกใส ต่อหลวง ต่อรัง ตัวงเต่าปีกลายหยัก****

1. หากพบเพลี้ยแป้งระบาดเล็กน้อยให้ตัดส่วนที่ถูกเพลี้ยแป้งทำลายไปเผาทำลาย
2. เนื่องจากเพลี้ยแป้งระบาดไปได้โดยมีมดเป็นพาหะไป การป้องกันโดยใช้ผ้าชุบสารฆ่าแมลงพันไว้ตามกิ่งจะสามารถป้องกันไม่ให้มดคาบเพลี้ยไปยังส่วนต่างๆ ของพืช หรือพ่นสารกำจัดแมลงไว้ที่โคนต้นจะช่วยป้องกันมดและลดการเข้าทำลายของเพลี้ยแป้งได้มาก
3. สารเคมีที่ใช้ในการควบคุมเพลี้ยแป้ง ได้แก่ คลอร์ไพริฟอส มาลาไรออน อิมิดาโคลพริด คาร์โบซัลเฟน และคาร์บาริล อัตราการใช้ตามฉลากแนะนำ

ผสมไวท์ออยล์เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น และฉีดพ่นเฉพาะต้นที่พบเพลี้ยแป้งทำลายเท่านั้น

ที่มา : สำนักควบคุมพืชและ
วัสดุทางการเกษตร
กรมวิชาการเกษตร

กลุ่มอารักขาพืช สำนักงานเกษตรจังหวัดตราด
เรียบเรียง : น.ส.ครองทรัพย์ สิงหรา
ที่ปรึกษา : นายสายชลเจริญพร

อารักขาพืชตราด

039 511 008 ต่อ 16

ไรแดงแอฟริกัน (African red mite)

รูปร่าง : เพศเมียตัวกลมแบนลำตัวยาวประมาณ 0.418 มม.
กว้าง 0.350 มม. สีน้ำตาลเข้มหรือน้ำตาลอมเขียว ขาทิ้ง 4 คู่
สีเหลืองอ่อน ตาเป็นจุดสีแดงเล็ก ๆ 2 ข้างของลำตัวตอนหน้า
ขนบนหลังสั้น ปลายขนบานออกคล้ายกระบองหรือใบพาย
ขนด้านท้องเป็นเส้นเล็กๆปลายเรียวแหลมธรรมดาและจะมี
ขน อยู่ที่ฐานของ coxa คู่ที่ 2 จำนวน 2 เส้น เพศผู้มีขนาดเล็ก
กว่าเพศเมียลำตัวเรียวแคบกว่าขนแหลม ขายาวลำตัวสีน้ำตาล
อ่อน อวัยวะเพศผู้มีแกนใหญ่ปลายเรียวเล็กและโค้งงอขึ้น

การทำลาย : ไรแดงจะดูดกินน้ำเลี้ยงอยู่บริเวณผิวใบ
ทุเรียน ทำให้เกิดเป็นจุดปะสีขาวกระจายอยู่ทั่วบนใบ
ต่อมาจุดปะสีขาวจะแผ่ขยายออกไปเป็นบริเวณกว้าง
จนใบมีอาการขาวซีดและมีคราบสีขาวเกาะติดคล้ายฝุ่น
ถ้าหากมีไรแดงทำลายเป็นปริมาณมากและต่อเนื่อง
จะทำให้ใบร่วงและมีผลกระทบต่อการออกดอกและติด
ผลของทุเรียน ต้นทุเรียนจะเกิดความเสียหายจากไรแดง
เมื่อใบแก่ถูกทำลายมากกว่าร้อยละ 25 ของใบที่สำรวจ

การป้องกันกำจัด

1. กำจัดวัชพืชในสวนทุเรียน ซึ่งอาจจะเป็นแหล่งหลบซ่อนของไรแดงแอฟริกัน
2. หลีกเลี่ยงการปลูกพืชอาศัยของไรแดงแอฟริกันในสวนทุเรียนหรือบริเวณใกล้เคียง เช่น ส้ม มะละกอ มะนาว หรือพืชตระกูลถั่ว หากจำเป็นควรป้องกันกำจัดไรแดงชนิดนี้บนพืชอาศัยด้วย
3. ใช้ระบบน้ำหยดหรือเครื่องฉีดพ่นน้ำ 1 - 2 ชั่วโมงต่อวัน ให้ใบทุเรียนเปียกโชกทั่วทรงพุ่มเพื่อลดปริมาณไรแดงในช่วงฤดูแล้งให้อยู่ในระดับต่ำ
4. เมื่อเริ่มพบการระบาดของไรแดงให้ใช้เชื้อราชีวเวรเรียฉีดพ่น อัตราเชื้อสด 1 กิโลกรัมต่อน้ำ 20 ลิตร ผสมกับสารจับใบ ฉีดพ่นในช่วงเช้าหรือเย็นที่ไม่มีแสงแดด โดยฉีดพ่นให้ถูกตัวไรแดงหรือบริเวณที่ไรแดงอาศัยหลบซ่อนตัว
5. สารเคมีที่มีประสิทธิภาพในการใช้ควบคุมปริมาณไรแดงแอฟริกันในสวนทุเรียน ได้แก่ โพรพาร์ไกต์ 30% WP อัตรา 30 กรัม/น้ำ 20 ลิตร หรืออามีทราซ 20% EC อัตรา 30 มิลลิลิตร/น้ำ 20 ลิตร หรือเฮกซิทาโอะซอกซ์ 2% EC อัตรา 40 มิลลิลิตร/น้ำ 20 ลิตร ฉีดพ่นทั้งต้นโดยเฉพาะบริเวณยอด เมื่อพบไรแดงระบาด พ่นซ้ำตามความจำเป็น และงดพ่นก่อนเก็บเกี่ยว 14 วัน

***** ไม่ควรใช้สารเคมีชนิดเดียวติดต่อกันเป็นเวลานาน ควรมีการสลับกลุ่มสารเคมีเพื่อป้องกันไรแดงเกิดความต้านทาน*****

เพลี้ยไฟ (Thrips)

รูปร่าง : ลำตัวยาว 1 มิลลิเมตร ตัวเต็มวัยมีลำตัวสีเหลือง มีปีก 2 คู่ ลักษณะแคบยาวประกอบด้วยขนเป็นแผง เพศเมียตัวใหญ่กว่าเพศผู้ วางไข่ในเนื้อเยื่อบนใบอ่อนใกล้เส้นกลางใบ ยอดอ่อนและผลอ่อน ไข่มีขนาดเล็กมาก สีขาวใส ขนาดยาว 0.2-0.3 มิลลิเมตร ตัวเมียสามารถวางไข่ได้โดยไม่ต้องผสมกับตัวผู้หรือผสมก็ได้ ตัวเต็มวัยมีอายุยืนนาน 7-30 วัน วางไข่ได้หลายสิบฟอง

มะม่วง

พริก

มะนาว

การทำลาย : เพลี้ยไฟทำลายโดยใช้ปากเขี่ยดูดกินน้ำเลี้ยงจากใบ ดอก ผลอ่อน อากาศที่ใบอ่อน เริ่มเข้าทำลายตั้งแต่เริ่มแตกใบอ่อนทำให้ใบเป็นแผล ถ้าระบาดทำลายรุนแรงใบจะไหม้ หักกิ่งขอ ขอบใบม้วนขึ้น แห้งทั้งใบและร่วงในที่สุด การทำลายที่ผลอ่อนทำให้เกิดแผลที่ผิวเปลือก มีสีน้ำตาล กร้าน มียางไหลออกมา ทำให้ผลไม่เจริญเติบโต ผิวเปลือกที่ถูกทำลายจะมีลักษณะขรุขระเป็นซี่กลาก ไม่สวยงาม ขายไม่ได้ราคา

การป้องกันกำจัด

- หมั่นสำรวจเพลี้ยไฟโดยเฉพาะในระยะแตกใบอ่อน ออกดอก และติดผลอ่อน หรือในช่วงที่อากาศร้อนและแห้งแล้ง โดยเคาะส่วนของใบอ่อน ช่อดอก ผลอ่อน ลงบนกระดาษขาว หากพบเพลี้ยไฟทำลายมากกว่า 50% ของยอดที่สุ่มทั้งหมด หรือช่อดอกที่สุ่มทั้งหมด หรือผลถูกทำลายมากกว่า 10% ในระยะผล ให้ดำเนินการป้องกันกำจัด
- ฉีดพ่นน้ำบริเวณทรงพุ่ม ทุก 2-3 วัน เพื่อลดความเสียหายจากเพลี้ยไฟ โดยเฉพาะดอกและผลที่อยู่ด้านบนของทรงพุ่ม
- ใช้เชื้อราบีบเวอร์เรียชนิดสปอร์ 1 กิโลกรัมต่อน้ำ 20 ลิตร ฉีดพ่นในช่วงเวลาเย็นถึงค่ำ และเนื่องจากสภาพอากาศแห้งแล้งอาจต้องมีการให้น้ำก่อนหรือหลังใช้เชื้อราบีบเวอร์เรียด้วย
- สารเคมีกำจัดแมลงที่ให้ผลดีมีหลายชนิด ได้แก่
 - แลมบ์ดาไซฮาโลทริน (คาราแต้ 2.5% EC) อัตรา 10 มิลลิลิตรต่อน้ำ 20 ลิตร
 - คาร์โบซัลเฟน (พอสซ์ 20% EC) อัตรา 50 มิลลิลิตรต่อน้ำ 20 ลิตร
 - อิมิดาโคลพริด (คอนฟิดอร์ 10% SL) อัตรา 30 มิลลิลิตรต่อน้ำ 20 ลิตร

*ฉีดพ่นครั้งแรกก่อนดอกบาน 1 สัปดาห์ เมื่อพบเพลี้ยไฟมากกว่า 1 ตัว/ดอก พ่นซ้ำอีก 2 ครั้ง ขณะดอกบาน

**หลังดอกบาน 1 สัปดาห์ ไม่ควรพ่นสารฆ่าแมลงชนิดเดียวติดต่อกันหลายครั้งเพราะจะทำให้เพลี้ยไฟ ต้านทานสารฆ่าแมลงได้

กลุ่มอารักขาพืช สำนักงานเกษตรจังหวัดตราด

เรียบเรียง : น.ส.ครองทรัพย์ สิงหาราช

ที่ปรึกษา : นายสายชลเจริญพร

ที่มา : สำนักควบคุมพืชและวัสดุทางการเกษตร

กรมวิชาการเกษตร

อารักขาพืชตราด

039 511 008 ต่อ 16